

Arrest

nr. 144 052 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jamaicaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN ELSLANDE, die *loco* advocaat J. GAUDISSABOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2004 werd verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3).

Op 4 november 2004 ontving verzoeker een bijlage 13 omdat zijn kort verblijf verstreken was.

Op 12 december 2004 keerde verzoeker terug naar Jamaica.

Op 2 december 2013 verklaarde verzoeker voor de ambtenaar van de burgerlijke stand wettelijk te willen samenwonen met mevrouw K.V.P, van Belgische nationaliteit. Na een positief advies van het parket werd de wettelijke samenwoning officieel op 13 augustus 2014.

Op 13 augustus 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevrouw K.V.P.

Op 13 november 2014 zette verzoekers partner, mevrouw K.V.P, de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig stop.

Op 14 november 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.08.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3", die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Betrokkene toont tevens niet aan met zijn partner te komen samenleven.

Uit het administratieve dossier blijkt dat de op 13.08.2014 afgesloten wettelijke samenwoning tussen betrokkenen op 13.11.2014 eenzijdig werd stopgezet te Beveren.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Verzoeker voldoet wel degelijk aan de voorwaarden van art. 40ter van de Wet van 15.12.1980.

Men stelt dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame, relatie te hebben van tenminste 2 jaar zoals vereist door art. 40bis, §2, 2° van de Wet van 15.12.1980.

Echter, verzoeker heeft wel degelijk een duurzame relatie met mevrouw K.V.P.

Uit de verklaring van de heer W.D.W. blijkt duidelijk dat verzoeker reeds sinds 2010 samenleeft met mevrouw V.P. en haar kinderen. Dit is ondertussen ruim 4 jaar.

Verschillende getuigen kunnen de relatie tussen verzoeker en mevrouw V.P. bevestigen. (zie stuk 3)

De officiële wettelijke samenwoning dateert van enkele jaren later. Dit neemt uiteraard niet weg dat verzoeker al verschillende jaren samenleefde met zijn partner.

Simpele navraag bij bureaus en vrienden kunnen dit bevestigen. Ook uit nazicht van telefoniegegevens zal duidelijk blijken dat er voldoende communicatie is tussen beide partijen om tot een duurzame relatie te besluiten.

Zoals elke relatie heeft ook de relatie van verzoeker ups en downs. In een slechte periode heeft mevrouw V.P. de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet. Dit volledig buiten de wil van verzoeker om.

De wettelijke samenwoning van de Belgische partner van verzoeker werd ontbonden pas kort voor verzoeker zijn aanvraag indiende. Dit laat op zich niet toe te besluiten dat verzoeker en deze vrouw voorafgaand aan deze aanvraag geen duurzame en stabiele relatie, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid Vreemdelingenwet hadden.

Dit heeft ook niet tot gevolg dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verschillende bewijsstukken dat de partners elkaar reeds sedert een aantal jaar kennen, zij elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen meer dan vijfenveertig dagen duurden, buiten beschouwing kan laten. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, d) Vreemdelingenwet stelt als voorwaarde dat beide partners die een geregistreerd partnerschap gesloten hebben ongehuwd dienen te zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon mogen hebben, opdat de niet-Belgische partner een verblijfsrecht zou kunnen laten gelden.

De stellingname van verweerder vindt geen steun in artikel 40bis Vreemdelingenwet en is kennelijk onredelijk. De weigeringsbeslissing schendt duidelijk de materiële motiveringsplicht.”

Verzoeker stelt wel degelijk te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Zo stelt hij dat hij wel degelijk een duurzame relatie heeft met mevrouw K.V.P. en sinds 2010 samenleeft met haar en haar kinderen, zoals blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde verklaring van de heer W.D.W. Volgens verzoeker kunnen verschillende getuigen dit bevestigen en zou dit ook blijken uit nazicht van telefoniegegevens. Dat de wettelijke samenwoning van mevrouw V.P. pas werd stopgezet kort voor verzoeker zijn aanvraag indiende, zou volgens verzoeker niet toelaten te besluiten dat zij voorafgaand aan deze aanvraag geen duurzame en stabiele relatie hadden in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker acht de stellingname van verweerder kennelijk onredelijk, en meent dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) om zich bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Hierbij dient te worden aangestipt dat de Raad de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Informatie waarover het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing niet kon beschikken, kan de Raad dan ook niet bij zijn beoordeling betrekken.

De beweerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing in toepassing van dit artikel werd genomen.

Zoals in de bestreden beslissing vermeld, verwijst artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het toepassingsgebied van dit artikel te bepalen naar artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. *In casu* vermeldt de bestreden beslissing vooreerst dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond met zijn partner een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar en tevens niet heeft aangetoond met zijn partner te komen samenleven, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Ten derde stelt de gemachtigde vast dat de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet.

Artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)*

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen”

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de elementen, nl. a) het niet aantonen van een duurzame en stabiele relatie, b) het niet met elkaar komen samenleven en c) geen wettelijk geregistreerd partnerschap hebben, elk op zich de bestreden beslissing kunnen dragen.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk een duurzame relatie heeft met mevrouw K.V.P. Hiermee weerlegt hij echter niet het eerste motief van de bestreden beslissing, nl. dat hij het bestaan van een dergelijke duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet niet afdoende heeft aangetoond. Uit de bijlage 19ter die verzoeker heeft ontvangen bij het indienen van de aanvraag om een verblijfskaart op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat hij slechts de verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw K.V.P. heeft voorgelegd om zijn partnerschap met haar aan te tonen. Hoewel verzoeker in de bijlage 19ter uitdrukkelijk werd gevraagd om binnen de drie maanden onder andere “bewijzen van minstens 2 jaar relatie of 1 jaar samenwoont of gemeenschappelijk kind” voor te leggen, blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeker dergelijke bewijzen aan het bestuur heeft overgemaakt. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat verschillende getuigen de relatie tussen hemzelf en mevrouw K.V.P. kunnen bevestigen, en stelt dat “*simpele navraag bij burens en vrienden*” en “*nazicht van telefoniegegevens*” dit kunnen bevestigen. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat verzoeker zelf dergelijke bewijzen van het bestaan van een duurzame relatie bij het bestuur had ingediend vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Nochtans kwam het verzoeker toe om zijn verblijfsaanvraag als familielid van een Belg met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het feit dat verzoeker naliet bepaalde bewijsstukken bij zijn aanvraag te voegen, laat toe te besluiten dat hij zelf onzorgvuldig optrad, doch heeft niet tot gevolg dat op verweerder de verplichting zou rusten om in de plaats van verzoeker diens aanvraag met stukken te staven. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te menen dat verweerder navraag diende te doen bij burens en vrienden van verzoeker of over diende te gaan tot “*nazicht van telefoniegegevens*”.

Waar verzoeker thans bij het verzoekschrift een verklaring van de heer W.D.W. voegt waaruit zou blijken dat verzoeker al sinds 2010 samenleeft met mevrouw V.P. en haar kinderen, wijst de Raad er nogmaals op dat hij als annulatierechter slechts kan beoordelen of verweerder in redelijkheid heeft geoordeeld op basis van de informatie die hij bij het nemen van de bestreden beslissing ter beschikking had, zodat hij deze verklaring van de heer W.D.W. niet in zijn beoordeling kan betrekken.

Verzoeker stelt verder nog dat de ontbinding van de wettelijke samenwoont van mevrouw K.V.P. kort voor verzoekers verblijfsaanvraag, niet toelaat te besluiten dat verzoeker en mevrouw K.V.P. voorafgaand aan de aanvraag geen stabiele en duurzame relatie hadden, en ook niet tot gevolg heeft dat de gemachtigde van de staatssecretaris “*de verschillende bewijsstukken dat de partners elkaar reeds sedert een aantal jaar kennen, zij elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen meer dan vijfenveertig dagen duurden, buiten beschouwing kan laten*”.

De Raad stelt vooreerst vast dat de wettelijke samenwoning niet kort voor verzoekers verblijfsaanvraag maar kort na het indienen door verzoeker van zijn verblijfsaanvraag eenzijdig werd beëindigd door mevrouw K.V.P. Gelet op het voorgaande wijst de Raad er vervolgens op dat er zich in het administratief dossier geen bewijsstukken bevinden waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris rekening had kunnen houden om de stabiele en duurzame relatie aan te tonen, nu verzoeker heeft nagelaten dergelijke bewijsstukken aan het bestuur over te maken. Dit is net de reden waarom de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing heeft gesteld dat verzoeker het bestaan van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet niet afdoende heeft aangetoond. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wordt in de bestreden beslissing ook geenszins uit de ontbinding van de wettelijke samenwoning van mevrouw K.V.P. afgeleid dat verzoeker en mevrouw K.V.P. voorafgaand aan de verblijfsaanvraag geen duurzame en stabiele relatie zouden kunnen gehad hebben.

Het is echter in het geheel niet betwist dat de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevrouw K.V.P., die op 13 augustus 2014 werd afgesloten, reeds op 13 november 2014 eenzijdig werd stopgezet en dit voor de bestreden beslissing. Het feit dat dit eenzijdig gebeurde en buiten de wil van verzoeker gebeurde, doet hieraan geen afbreuk. Dit element is cruciaal omdat gezinshereniging op grond van artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is tussen partners die wettelijk samenleven en die voldoen aan de cumulatieve voorwaarden, waaronder "b) met elkaar komen samenleven". Nu de wettelijke samenwoning van verzoeker en mevrouw K.V.P. kort na het indienen van de verblijfsaanvraag werd beëindigd, voldoen zij niet meer aan de voorwaarde van de wettelijke samenwoning. Verweerder kan dan ook gevolgd worden waar hij in de nota stelt dat door de eenzijdige stopzetting van de wettelijke samenwoning er geen grond meer is voor de erkenning van een verblijfsrecht aan verzoeker nu de gemachtigde niet anders kon dan vaststellen dat verzoeker niet meer voldoet aan een van de voorwaarden om als partner van mevrouw K.V.P. een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat er een woonstcontrole werd gedaan door de politie van Beveren op 20 november 2014 waaruit blijkt dat verzoeker sedert de verbreking van wettelijke samenwoning door mevrouw K.V.P. effectief niet langer op het adres van mevrouw verblijft zodat de gemachtigde eveneens terecht heeft vastgesteld dat de betrokkene niet aantoonbaar met zijn partner te komen samenleven.

Waar verzoeker nog aanstipt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° als voorwaarde stelt dat de partners ongehuwd moeten zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon mogen hebben, heeft hij een punt doch gaat hij er volledig aan voorbij dat het voldoen aan de voorwaarden vermeld in puntje d) van artikel 40bis, § 2, 2° niet volstaat en men eveneens cumulatief moet voldoen aan alle andere voorwaarden vermeld in puntjes a, b, c, e en f.

Gelet op het voorgaande blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, *in concreto* de plicht tot een gedegen feitenvinding in het kader van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Overeenkomstig de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dient de administratie o.m. een gedegen feitenvinding aan de dag te leggen, wanneer zij een verzoek van een rechtsonderhorige behandelt.

Dit houdt in dat wordt gepeild naar alle rechtens relevante elementen van het dossier. Uiteraard hoeft de administratie niet de bewijsvoering ter harte te nemen in de plaats van de aanvrager.

DVZ diende wel rekening te houden met de relatie die reeds lange tijd duurde vóór het aangaan en ook vóór de beëindiging van de wettelijke samenwoning.

Zij hebben dit niet terdege onderzocht. Ze hebben zonder verder feitenonderzocht besloten dat er geen stabiele en duurzame relatie is, doordat er geen wettelijke samenwoning meer is.

In casu werd het dossier geweigerd op basis van de vaststelling dat de wettelijke samenwoning (éénzijdig!) werd beëindigd op 13.11.2014.

Verzoeker ging er rechtmatig van uit dat het overleggen van de verklaring wettelijke samenwoning voldoende was voor zijn aanvraag. Dit toont immers duidelijk de reeds 4 jaar durende relatie van verzoeker aan. Verzoeker was nog niet op de hoogte van de eenzijdige beëindiging van de wettelijke samenwoning.

De bevoegde diensten hebben verzoeker NIET ingelicht over het feit dat verzoeker bijkomende elementen moet overmaken waaruit blijkt dat zij voordien wel een stabiele relatie hebben gehad. Hieruit blijkt eveneens een schending van de zorgvuldigheidsplicht. DVZ heeft met volstrekt onvolledige kennis van zaken geoordeeld. Zulks wijst op een gebrekkige feitenvinding, waarmee onbehoorlijk bestuur werd bedreven.”

Waar verzoeker de “plicht tot een gedegen feitenvinding” geschonden acht, voert hij in wezen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Dit beginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker stelt dat verweerder zonder verder feitenonderzoek heeft besloten dat er geen stabiele en duurzame relatie is, doordat er geen wettelijke samenwoning meer is.

De Raad wijst er echter op dat, zoals bij de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet, verweerder in de bestreden beslissing het ontbreken van een stabiele en duurzame relatie tussen verzoeker en mevrouw KVP niet heeft afgeleid uit het feit dat er tussen betrokkenen geen wettelijke samenwoning meer is maar uit het feit dat geen bewijsstukken werden voorgelegd in de specifieke zin van artikel 40bis, § 2, a) tweede streepje. Zoals reeds besproken heeft de gemachtigde enerzijds vastgesteld dat de wettelijke samenwoning van verzoeker en mevrouw K.V.P. beëindigd is, bijkomend dat verzoeker niet afdoende een duurzame en stabiele relatie met mevrouw K.V.P. heeft aangetoond in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zonder echter deze laatste vaststelling uit de eerste vaststelling af te leiden, en ten derde dat betrokkene niet aantoonde met zijn partner te komen samenleven. Zoals *supra* gesteld, kunnen elk van deze drie vaststellingen de bestreden beslissing schragen.

Verzoeker meent bijgevolg ten onrechte dat hij er rechtmatig kon van uitgaan dat het voorleggen van de verklaring wettelijke samenwoning voldoende was voor zijn aanvraag, omdat dit volgens hem duidelijk zijn reeds vier jaar durende relatie aantoonde. Een verklaring van wettelijke samenwoning houdt immers slechts een engagement voor de toekomst in tussen de partners die deze afsluiten. Uit een loutere verklaring van wettelijke samenwoning tussen twee partners kan dan ook niet worden afgeleid of de betrokkenen een duurzame en stabiele relatie onderhouden in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, namelijk of zij voorafgaand aan de verblijfsaanvraag één jaar onafgebroken hebben samengewoond, of een gemeenschappelijk kind hebben, of elkaar sinds ten minste twee jaar kennen en regelmatig contact onderhouden en elkaar in de twee jaren voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben gedurende in totaal 45 dagen of meer. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat de vaststelling van de gemachtigde dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet op het ogenblik van de bestreden beslissing op zich als motief voor de bestreden beslissing volstaat. Verweerder kan dan ook gevolgd worden waar hij in de nota stelt dat het hele betoog aangaande het al dan niet bestaan van een stabiele relatie in het licht van de vaststelling van de beëindiging van de wettelijke samenwoning irrelevant is.

Waar verzoeker meent dat de bevoegde diensten hem niet hebben ingelicht over het feit dat hij bijkomende elementen moest overmaken waaruit zou blijken dat hij voordien reeds een stabiele relatie had, wijst de Raad erop dat uit de bijlage 19ter die zich in het administratief dossier bevindt duidelijk blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag uitdrukkelijk werd verzocht om, naast de overgelegde verklaring van wettelijke samenwoning, ook “bewijzen van minstens 2 jaar relatie of 1 jaar samenwoning of gemeenschappelijk kind” voor te leggen, hetgeen verzoeker heeft nagelaten.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat verweerder de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid, niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding, of niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de “plicht tot een gedegen feitenvinding” wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

Waar verzoeker ook nog in het verzoekschrift stelt dat zijn onmiddellijke terugzending naar zijn land van herkomst bij zijn terugkeer een reëel risico zou creëren op een met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) strijdige behandeling, laat hij na enigszins te verduidelijken waaruit dit risico dan wel zou bestaan. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan geenszins worden aangenomen.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES